

kdyžtě tento jest podle § 2 zákona č. 36/1876 ř. z. povolán chrániti toliko subjektivní práva. Nemohla proto býti st-lka ani nedostatkem odůvodnění nař. rozhodnutí v nějakém svém právu dotčena.

Č. 12.319.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: Ustanovení § 8 odst. 1 jaz. zákona č. 122/1920 Sb. vylučuje možnost, aby obec na základě § 28 čes. obec. zřízení vyvíjela nějakou normotvornou činnost na poli jazykového práva.

(Nález ze 6. března 1936 č. 13.294/32.)

V ě c: Město Podmokly proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. února 1932 a z 11. března 1932 o jazykovém právu.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na stížnost Františka M. v Podmoklech, že mu obec Podmokly dodala účet za plyn za měsíc září 1930 v jazyku německém, ač žádal obec o českou korespondenci, a na stížnost Českého družstva stavebního v Podmoklech, že mu obec opětovně vydává účtenky v jazyku německém, okr. úřad v Děčíně výměrem z 2. listopadu 1930, pokud se týče výměrem z 2. ledna 1931, vyslovil na základě čl. 96 vlád. nař. č. 17/26 Sb., že plynárna, příp. elektrárna města Podmokel jako obecní ústav (podnik) je povinna vydati Františku M., příp. Českému stavebnímu družstvu podle čl. 72 (odst. 2) a čl. 89 účty, a to i příště v jazyku českém.

St-lčina odvolání proti těmto výměrům žal. úřad nař. rozhodnutími zamítl.

O stížnostech proti těmto rozhodnutím nss uvážil toto: — — —

Nss nemusí zkoumati, zda a pokud ustanovení § 28 čes. obec. zřízení, vymezující v podstatě místní a věcnou příslušnost obce v oboru její vlastní působnosti, odůvodňují st-lčino stanovisko o primerním sebeurčovacím právu jazykovém obcí. V § 129 úst. listiny se totiž stanoví: »Zásady jazykového práva v republice Československé určuje zvláštní zákon, tvořící součást této ústavní listiny«. Tímto zákonem je jazykový zákon z 29. února 1920 č. 122 Sb., který jednak v § 3 přímo sám normuje zásady o užívání jazyků u samosprávných úřadů, zastupitelských sborů a veškerých veřejných korporací, jednak v odst. 1 § 8 stanoví: »Zevrubnější provedení tohoto zákona stane se nařízením státní moci výkonné, jež upraví v duchu tohoto zákona také užívání jazyků pro úřady samosprávné, zastupitelské sbory a veřejné korporace (§ 3), jakož i pro ony úřady a veřejné orgány, jichž působnost vztahuje se na menší obvody, než jest soudní okres, nebo jež nemají svého vlastního obvodu.« Toto ustanovení, ukládající podle svého obsahu státní moci výkonné upravení užívání jazyků všech veřejných korporací a jich orgánů, vylučuje vůbec možnost, aby obce nyní na základě § 28 čes. obec. zřízení mohly vyvíjeti nějakou normotvornou činnost na poli práva jazykového usnášením se o tom, jakého jazyka mají užívat jako svého jazyka jed-

nacího. Možnost stanovit si jazyk jednací poskytla obcím teprve sama vládní moc výkonná, která na základě zmocnění, jehož se jí dostalo ustanovením odst. 1 § 8 jaz. zákona, připustila, aby obce mohly v mezích jejího nařízení ze 3. února 1926 č. 17 Sb. stanovit si svůj jazyk jednací, jehož pak jsou oprávněny užívat, ale jen v mezích tohoto nařízení (arg. čl. 70 jaz. nař.). Nemůže tedy za platnosti jazykového zákona ustanovení § 28 obec. zřízení českého býti vůbec zdrojem práva upravovat si samostatně užívání jazyků (srov. nález Boh. A 11.756/35).

Bezdůvodně tedy tvrdí stížnosti, že st-lce přísluší i za platnosti jazykového zákona podle § 28 obec. zřízení primerní seburčovací právo jazykové, a bezdůvodně pro jeho existenci dovolávají se důvodové zprávy ústavně-právního výboru k § 3 jaz. zákona; tvrzení, že ani ustanovení odst. 1 § 8 jaz. zákona neodpírá obcím primerní seburčovací právo jazykové a nevyhrazuje je výlučně státní moci výkonné, odporuje znění citovaného ustanovení.

Dále plyne z toho, co uvedeno, i bezdůvodnost další námitky stížnosti, že primerní seburčovací právo jazykové obcí jest obmezeno jen ustanovením § 3, a že tudíž státní moc výkonná, upravujíc na základě ustanovení odst. 1 § 8 jaz. zákona užívání jazyků veřejných korporací a jejich orgánů, může tak platně učiniti jen v mezích ustanovení § 3, a že nss neuvážil náležitě význam citace § 3 v odst. 1 § 8 zákona toho. Neboť, je-li nesprávné tvrzení stížnosti, že obcím přísluší i za platnosti jazykového zákona na základě § 28 obec. zřiz. primerní seburčovací právo jazykové, pak tím mizí podklad těchto výtek. — — —

Č. 12.320.

Pojišťovací právo: * Zaměstnanci v minerálních lázních, jež nejsou zařízení pro ošetřování nemocných, nepodléhají úrazovému pojištění podle § 3 č. 23 zák. čl. XIX:1907.

(Nález ze 7. března 1936 č. 10.714/36.)

V ě c: Alfred P. v Lázních Lubovní proti rozh. min. sociální péče z 13. března 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro pojištění dělnické na Slovensku v Bratislavě uznala výměrem ze 7. června 1927 st-lův podnik »Kúpele Lubovňa« jako »léčebný ústav« za pojištěním povinný ve smyslu § 3 zák. čl. XIX:1907 a zařadila jej podle vládn. nařízení ze 14. června 1922 č. 200 Sb. od 1. ledna 1920 pod titul č. 469 c) »léčebný ústav« (při ubytování koupelných hostů) do nebezpečenské třídy I. a nebezpečenského procenta 6.

Proti tomu podal st-l námitky k žup. úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši, který je výměrem z 8. února 1928, doručeným 15. února 1928, zamítl. Výměr ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss: